

178

reboot

LÁZADÓK HADJÁRA

AMY TINTERA

*Dream
válogatás*

Wren Connolly különleges lány. Öt évvel ezelőtt újjászületett. Szó szerint. Százhetvennyolc perc telt el, míg visszatért az élők közé. Erősebb lett, gyorsabb, és képes volt meggyógyítani önmagát – de valami mégis megváltozott... Úgy tűnik, nem ő az egyetlen, aki legyőzte a halált.

Harcossá képezték, így ő lett az egyik legveszélyesebb az újjáélesztettek között. Egy nap rábízák egy újonc, Callum Huszonkettes kiképzését. A fiúnak túl lassúak a reflexei, állandóan kérdezősködik, és folyamatos jókedvével kiborítja Wren-t. Ám ahogy egyre több időt töltenek együtt, a lányban rég elfelejtett érzések ébrednek, és Callum közelsége teljesen rabul ejti őt. Lassan kezd minden megváltozni. És miközben Wren megismeri a szerelmet, rádöbben, hogy az élet, amit eddig élt, hazugság.

Egy nap, amikor Callum nem hajlandó végrehajtani a kapott parancsot, Wren még egy utolsó lehetőséget kap arra, hogy rávegye az engedelmességre. Ha nem jár sikerrel, nemcsak a fiú kerül veszélybe, hanem őt is elpusztítják. A lánynak mindent kockára kell tennie, hogy megmentse Callumot. Ezzel elindul a küzdelem az életért és a szabadságért.

AMY TINTERA Austinban, Texasban nőtt fel, és újságírói diplomát szerzett a Texas A&M Egyetemen. Miután befejezte filmszakos mesterképzését az Emerson Főiskolán, Los Angelesbe költözött, ahol rájött, hogy nem élvezi a filmszakmát, így hát visszatért első és egyben igaz szerelméhez, az íráshoz.

TUDJ MEG TÖBBET A SZOROZATRÓL:

www.amytintera.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

*Dream
válogatás*

„Egy sodró lendületű és izgalmas történet. Nem is tudom, hogy igazán mitől állt el a lélegzetem: a nyaktörő iramtól vagy épp a szívhez szóló szerelmi száltól!”

AMAZON

„Ebben a regényben egy kőkemény hősnő küzd az életéért, a szerelméért és a még megmaradt emberiségéért. Amy újszerűen ábrázol egy vakvágányra futott világot.”

KIRKUS REVIEWS

„Csodálatos az alapötlet, melyet filmszerű részletességgel, finomkodás nélkül és némi egészséges romantikával megspékelve bont ki a szerző.”

BOOKLIST

„Ravasz és nagyon érdekes történet, a sci-fi és paranormális műfajokban szokatlan fordulatokkal. Új megközelítésben ábrázol egy összeomlott társadalmat.”

BARNES AND NOBLE

„A fantasztikus női szereplő arra ösztönzi az olvasót, hogy egy kicsit ő is keményebb legyen. Adott még egy fiú, aki annyira nem illik ide, hogy azon már csak nevetni lehet, a cselekmény pedig annyira szívszorítóan izgalmas, hogy az ember le sem teszi ezt a könyvet, amíg el nem olvasta!”

RATHER BE READING

Dream
válogatás

AMY TINTERA

LÁZADÓK HADNALA

— részlet —

ELSŐ FEJEZET

MINDIG ÜVÖLTÖTTEK.

Az a nő, akit el kellett kapnom, felüvöltött, amikor megcsúszott a sárban. Hátrarántotta a fejét, hogy megnézzé, vajon a nyomába értem-e.

Már igen.

Ahogy szilárd betont ért a lába, teljes erejéből sprintelni kezdett. A talpam épp hogy csak súrolta a földet, a rövid lábammal könnyen utolértem a nőt, aki rémülten próbált futni.

Megrántottam a karját, ő pedig a földre esett. Nem is emberi, hanem inkább állati hangot adott ki, és kétségbeesetten próbált lábra állni.

Gyűlöltem az üvöltözést.

Levettem két bilincset az övemről, és a csuklójára, valamint a lábára kattintottam őket.

– Nem, nem, nem – mondta elfúló hangon, miközben a vezetőszarat a kezén lévő bilincshez rögzítettem. – Nem én voltam!

Megragadtam a szarat, és a tiltakozásával mit sem törődve talpra rántottam, majd magam után húztam az utcán, az omladozó viskók között.

– Nem én voltam! Én nem öltem meg senkit! – A mozdulatai egyre hevesebbek lettek, szinte már rángatózott, én pedig metsző pillantást vettem rá.

– Még maradt benned valami emberi vagy nem? – kérdezte, miközben kinyújtotta a nyakát, hogy megnézzé a csuklómon a vonalkód fölötti számot.

Megdermedt. A bőrömre nyomtatott 178-as számról az arcomra siklott a tekintete, majd elkapta a fejét.

Nem. Semmi emberi nem maradt bennem.

Tovább üvöltözött, miközben a siklóhoz vezettem és belöktem a többi bandatag közé. A fémrudak lecsapódtak, amint elléptem, de ő meg sem próbált kirohanni. Beugrott hátulra, két összevérzett ember mögé.

Minél távolabb tölem.

Elfordultam, szemem végigpásztázta a nyomornegyedet. Kihalt földút húzódott előttem, amelyet itt-ott rosszul összetákolat faházak szegélyeztek. Az egyik nagyon balra dőlt. Csak egy enyhe szellőkés kell neki, és felborul, gondoltam.

– Wren Egyhetvennyolc – mondtam, és úgy állítottam be a kamerát a sisakomon, hogy pont előre mutasson. – Feladat teljesítve.

– Segítsen Tom Negyvenötösnek – parancsolta a hang a rádióból. – A Dallas Streeten épp üldöz valakit, a Main sarka felé tart.

Elindultam a földúton, és befordultam egy sikátorba. A páras levegőben úgy fojtogatott a rothadó szemét büze, hogy majdnem megfulladtam. Nagy levegőt vettem, és bent tartottam a tüdőmben, próbáltam kizárni a nyomornegyed szagát.

Negyvenötös elsüvített a sikátor előtt a kikövezett úton, szakadt fekete nadrágja vékony lábszárát verdeste. Valami folyékony csíkot hagyott maga mögött, amit én vérnek tippeltem.

Az utcára száguldottam, és elfutottam mellette, a csizmám hangjára felfigyelt az előttünk menekülő ember. Ez most nem üvöltött.

Egyelőre.

Botladozott a hepehupás úton, közben elejtette a kését, az pedig végigcsúszott a járdán. Elég közel voltam ahhoz, hogy halljam a rémült zihálását, ahogy utána ugrott. A férfi felé nyúltam, hogy elkapjam, de ő talpra ugrott, és a pengével végigszántotta a hasamat.

Hátraugrottam, amint szivárogni kezdett a vér a hasamból, középtájról, az ember szája győzedelmes mosolyra húzódott, mintha ez győzelem lett volna.

Ellenálltam a kísértésnek, és nem forgattam a szemem.

Negyvenötös rávetette magát a bivalytermetű emberre, és mind a ketten a földre zuhantak. Nem én képeztem ki Negyvenötöst, ez bizony nyilvánvaló volt. Hanyag volt és lobbanékony, alig gyorsabb az embernél.

Még mielőtt közbeléphettem volna, Bivaly megragadta Tom Negyvenötös nyakát, tenyerével lelökte a sisakját, és a fiú homlokába tolta a kését. Összerázkódtam, ahogy Negyvenötös gurgulázva lecsúszott róla, és fényes, aranyszínű szeme kifejezéstelenné vált, amikor földet ért.

Az ember feltápászkodott, és ugrott néhányat ünneplés gyanánt, miközben kurjongatott. – Ez az! Na, neked mid van, szöszi?

Állítottam a rádiómon, figyelmen kívül hagyva ezt az embert, aki elég idegesítő módon próbált felhergelni. – Wren Egyhetvennyolcas. Negyvenötösnek vége. A számom hallatán Bivaly arcáról lefagyott a mosoly.

– Folytassa! A hang a rádióban érdektelen volt, és közönyös.

Farkaszemet néztem Bivallyal. Azt akartam, hogy rohanjon. Ki akartam rúgni a lábát, és sárba tiporni a győzelemittas arckifejezését.

Gyorsan lepillantottam Negyvenötösre.

Fájdalmat akartam okozni ennek a férfinak.

Bivaly megpördült, és elrohant, olyan gyorsan mozgatta a petyhüdt karját, ahogy csak tudta. Elfojtottam magamban egy mosoly, miközben néztem, ahogy távolodik. Adtam neki egy kis előnyt.

Az üldözést szerettem a legjobban.

Átugrottam Negyvenötös holttestét, az ember pedig rémülten tekintett hátra, miközben kezdtem utolérni. Megragadtam az ingét, ő pedig felmordult, majd megbotlott, és arcával a földnek csapódott. Kétségbeesetten kaparászott a kavicsos talajon, de már túl késő volt. A hátába nyomtam a lábamat, miközben elővettem a bilincset. Rákattintottam a térdére.

Persze ő is üvöltött.

– Itt Wren Egyhetvennyolcas! Negyvenötös feladata elvégezve.

– Jelentkezzen a siklónál – mondta a hang a fülemben.

Bivaly csuklójára kötöttem egy vezetőszárat, olyan szorosra húztam, hogy fájdalmában felvinnyogott, majd Tom Negyvenöt holttestéhez vonszoltam. Fiatal kölyök volt, olyan tizennégy év körüli, épp hogy befejezte a kiképzést. Igyekeztem nem belenézni az üveges szemébe, miközben a csuklójára hurkoltam a vezetőszárat.

Elhaladtunk a nyomornegyed szomorú kis fabódéi mellett, miközben a siklóhoz vonszoltam őket. A hasamon már megalvadt a vér, kezdett behegedni a sebem. Belöktem Bivalyt a fekete dobozba, ahol a többi ember félve húzta össze magát, amint megláttak.

Megfordultam, és a másik sikló felé indultam. Csak anynyi időre álltam meg, hogy kihúzzam a kést Tom Negyvenöt fejéből. Kinyílt az ajtó, és a bent ülő újjáélesztettek rám meredtek, majd pillantásuk rögtön továbbsiklott Negyvenötösre.

Figyelmen kívül hagytam a panaszos hangokat, hogy meg kellett volna mentenem, és óvatosan a padlóra tettem a holttestet. Gyorsan körbenéztem a siklóban, és megláttam az egyik ülésbe szíjazva Marie Egyharmincötöt – legutóbb őt képeztem ki. Sérülések nyomát kerestem rajta, de egyet sem láttam. Túlélte az első, önálló küldetését. Nem mintha másra számítottam volna.

Rám nézett, majd Negyvenötösre, és ismét vissza rám. A kiképzés során szinte végig hallgatott, így hát alig tudtam róla többet, mint az első napon. De úgy gondoltam, hogy arc kifejezése hálás volt. Azoknak volt a legnagyobb a túlélési aránya, akiket én képeztem ki.

Átnyújtottam a kést a sikló tisztjének, aki együtt érzően nézett rám. Leb volt az egyetlen tiszt, akit elviseltem. Ami azt illeti, ő volt az egyetlen emberi lény, akit el tudtam viselni.

Beleültem az egyik kisebb ülésbe a fekete, ablak nélküli siklóban, és miközben hátradőltem, meghúztam az öveket a mellkasomon. Lopva a többi újjáélesztettre pillantottam, de mindannyian Negyvenötöst nézték. Egyikük, egy lány, letörölte a könnyeket az arcáról, szétkenve a sarat és a vért.

Az alacsonyabb számúak gyakran sírtak. Negyvenötös valószínűleg sírt. Csak negyvenöt percig volt halott, mielőtt feléledt volna. Minél kevesebb ideig halott valaki az újjáélesztés előtt, annál emberibb marad.

Én százhetvennyolc percig voltam halott.

Én nem sírtam.

Leb a sikló elejéhez ment, és a nyitott ajtó szélét megragadva belesett:

– Készen álunk – mondta a tisztnek, aki vezette. Behúzta az ajtót, és hallottam, amint helyükre kattannak a zárok. Föl-emelkedtünk a földről, Leb pedig az ülésébe csusszant.

Lehunytam a szemem, amíg egy döccenéssel földet nem ért a sikló. Az újjáélesztettek csendben kivonultak a tetőre, én pedig erőt vettem magamon, és már nem néztem vissza Negyvenötösre, miközben zártam a sort.

Beálltam a sorba, és lehúztam a fekete, hosszú ujjú ingemet, ami alatt fehér trikót viseltem. A hideg levegő megbizsergette a bőrömet, ahogy a vállamra dobtam az ingemet, majd szétvettem a lábamat, és kitártam a karomat, mintha repülni próbálnék.

Egyszer láttam repülni egy újjáélesztettet. Egy tizenöt emeletes ház tetejéről, kitárt karokkal ugrott le a fiú, földet ért, és összetört testét próbálta elvonszolni a szabadság felé. Egy métert sem tett meg, és golyót röpítettek a fejébe.

Az őr, egy izzadság- és cigarettaszagú ember, gyorsan megmotozott. Alig tudta megállni, hogy ne fintorogjon, így inkább a nyomornegyed zömök kis épületei felé fordultam, hogy azokat nézzem. Az őrök gyűlöltek hozzám érni. Szerintem pénzfeladobással döntötték el, hogy ki legyen a soros.

Az ajtó felé fordította a fejét, és a nadrágjába dörgölte a kezét, mintha le tudná törölni a halált.

Nem lehet. Már próbáltam.

Egy őr megtartotta nekem az ajtót, én pedig besurrantam. A létesítmény legfelső szintjeit az alkalmazottak irodái foglalták el. Több emeletnyit rohantam le a sötét lépcsőkön, hogy a nyolcadik szintig: az újjáélesztettek lakrészéig. Volt még alattunk két szint, ahová rendszeresen lemehtek az újjáélesztettek, de azalatt már főleg csak orvosi kutatólaborok voltak, amiket ritkán kerestem fel. Szerettek időnként megvizsgálni bennünket, de azt a részt leginkább emberi betegségek kutatására használták. Az újjáélesztettek nem betegszenek meg.

Az ajtónál álló őr felé mutattam a vonalkódomat, aki leolvasta, majd bólintott. Nem sok zajt csapott a csizmám a betonpadlón, ahogy végigsétáltam az előcsarnokon. Az én szárnyamban már aludtak a lányok vagy legalábbis úgy tettek. Az üvegfalakon keresztül minden szobába beláttam. Az embereknek joguk volt a magánélethez, az újjáélesztetteknek viszont nem. Két lány minden szobában, egy-egy a falhoz nyomott ikerágyak egyikében. Egy-egy komód az ágyak végében és egy ruhásszekrény a szoba túlsó felén: ez volt az, amit otthonunknak neveztünk.

Megálltam a lakrészem előtt, és vártam, hogy az őr felkiáltson valakinek, aki majd beenged. Az éjszakára bezárt ajtókat csak az emberek tudták kinyitni.

Az ajtó oldalra csúszott, és amikor beléptem, Ever megfordult az ágyában. Az utóbbi néhány hétben nem sokat aludt. Úgy tűnt, hogy mindig ébren van, amikor egy-egy küldetés végeztével hazaérek.

Nagy, zöld, újjáélesztett szeme világított a sötétben, és a szemöldökét felvonva némán kérdezte, hogy sikerült a küldetés. Lámpaoltás után tilos volt beszélgetni.

Az egyik kezemen négy ujjamat mutattam, a másikon ötöt, ő pedig alig halhatóan felsóhajtott. Az arcára olyan érzelmek ült ki, amire én már képtelen voltam, így elfordultam, hogy kilazítsam a sisakom szíját. A kamerámmal és a rádiómmal együtt a komódra tettem, majd lehámoztam magamról a ruháimat. Gyorsan magamra kaptam a melegítőmet, mert fáztam – mindig fáztam –, és bebújtam a csöppnyi ágyamba.

Ever Ötvenhatos csinos arca eltorzult a szomorúságtól, én pedig átfordultam, hogy kényelmetlen helyzetben inkább a falat bámuljam. Négy éve, tizenhárom éves korunk óta voltunk szobatársak, de sose tudtam megszokni, hogy úgy csordultak ki belőle az érzelmek, mintha valami emberi lény lett volna.

Lehunytam a szemem, de a fejemben emberi üvöltések hangja lüktetett.

Gyűlöltem az üvöltözést. Az ő üvöltözésük az enyém volt. Miután újjáélesztettként magamhoz tértem, az első dolog, amire emlékszem, az a szobában visszhangzó, fülsiketítő üvöltés, ami a fülemben csengett. Melyik idióta csap ekkora zajt? – gondoltam.

Én voltam az. Úgy visítottam, mint a narkós, aki már két napja nem tudta belőni magát.

Elég kínos. Mindig is büszke voltam arra, hogy minden helyzetben csendes és higgadt voltam. Én voltam az, aki nyugodtan állt, miközben a felnőttek majd megőrültek.

De amikor tizenkét éves koromban, százhetvennyolc perccel azután, hogy három golyót kaptam a mellkasomba, a kórház halottaskamrájában ébredtem fel, én bizony üvöltöttem.

Akkor sem hagytam abba, amikor a csuklómra bélyegezték a vonalkódomat, a számomat és azt a nevet, amit emberként viseltem: Wren Connolly. Üvöltöttem, amikor bezártak egy cellába, majd amikor a siklóhoz kísértek, és felsorakoztattak a többiekkel együtt, akik valaha gyerekek voltak, és nemrég tértek vissza a halálból. Üvöltöttem, amíg meg nem érkeztünk a Humán Innovációs és Repopulációs Centrumba, azaz a HIRC-be, és ott közölték velem, hogy az üvöltözés a halálot jelent. Az, ha továbbra is úgy viselkedem, mint egy embergyerek, a halálot jelent. Az engedetlenség a halálot jelent.

És akkor elhallgattam.

MÁSODIK FEJEZET

– SZERINTED MOST LESZ KÖZÖTTÜK DÖGÖS PASI? – KÉRDEZTE
Ever, miközben lesimítottam a fekete ingemet a nadrágomra.

– Te nem úgy gondoltad, hogy Hetvenkettő dögös volt?
– kérdeztem vissza, és derült arccal fordultam felé. Szerette,
amikor ilyennek látott.

– Nem, az egy hülyegyerek – felelte.

– Egyetérték.

– Úgy érzem, mostanában elég gyér a felhozatal.

Befűztem a csizmámat, és közben valóban szikrázott bennem a derű. Körülbelül hathetente érkeztek az újjáélesztettek, és sokan úgy gondolták, ez remek alkalmat nyújt arra, hogy bele vessék magukat az ismerkedésbe.

Tilos volt randevúznunk, de az a születésszabályozó chip, amit az első nap a nőneműek karjába lőttek azt sugallta, hogy ezt a szabályt nem igazán tudják betartatni.

Számomra az újonnan érkező újjáélesztettek csak annyit jelentettek, hogy ismét elkezdődik a kiképzés. Én nem randiztam.

Mint minden reggel hétkor, most is kattant a zár, és a szobánk átlátszó ajtaja oldalra csúsztatva kinyílt. Ever kilépett, és várakozás közben kontyba kötötte a hosszú, barna haját. Gyakran megvárta reggelente, így együtt mehettünk a menzára. Úgy véltem, hogy ez valami barátságféle dolog lehet. Láttam, hogy a többi lány ezt csinálja, így én is követtem a példájukat.

A folyosón csatlakoztam hozzá, és az ajtónknál álló, sápadt ember visszahőkölt, amint meglátott. Még jobban a mellkasához szorította a nála lévő halomnyi ruhát, és várta, hogy elmenjünk, hogy utána az ágyunkra dobhassa az egészet. A HIRC-nél dolgozó emberek közül senki sem akart szűk, zárt térbe kerülni velem.

Ever és én elindultunk a folyosón, közben pedig egyenesen előre néztünk. Az emberek üvegfalakat húztak fel, hogy minden mozdulatunkat lássák. Az újjáélesztettek próbáltak legalább egy kis magánszférát biztosítani egymásnak. Reggelente csendesek voltak a helyiségek, csak mormogás, és a légkondicionáló halk bűgása hallatszott.

A kávézó egy emelettel lejjebb volt, egy nagy, kétszárnyú, vörös ajtón kellett keresztül menni, amelyen a benti veszélyekre figyelmeztettek. Beléptünk a szobába, ami vakítóan fehér volt, leszámítva az egyik fal felső részén lévő átlátszó üveget. A túloldalon a HIRC emberei ültek, az üvegbe épített puskák mögött.

A legtöbb újjáélesztett már ott volt, több százan ültek a kis, kerek műanyag székeken a hosszú asztaloknál. A fakó bőrből előtűnő, fényes szempárok sora olyan volt, mint megannyi lámpafüzér az asztalok fölött. A halál szaga lógott a levegőben, ezért a legtöbb ide belépő ember elfintorodott. Nekem már szinte fel sem tűnt.

Nem ettünk együtt Everrel. Amint megkaptuk az ételt, ő a hatvan alattiak asztalához ment a tálcájával, én pedig leültem oda, ahol az Egyhúzasok és az annál magasabb számúak ültek. Csak egy olyan volt, aki a közelébe ért az én számomnak: Hugó, az Egyötvenes.

Marie Egyharmincöt és még néhányan felém biccentettek, amikor leültem, de azok az újjáélesztettek, akik több mint százhusz percig voltak halottak, nem éppen a szociális készségeikről voltak híresek. Ritkán beszélgettek. A terem többi része zajos volt, az újjáélesztettek fecsegése betöltötte a kantint.

Épp beleharaptam egy darab szalonnába, amikor kinyílt a túloldali vörös ajtó, és besétált egy ór, nyomában az újoncokkal. Tizennégyet számoltam össze. Azt a pletykát hallottam, hogy az emberek egy olyan vakcina kifejlesztésén dolgoznak, ami megakadályozza az újjáéledést. Úgy tűnik, hogy eddig még nem jártak sikerrel.

Nem voltak közöttük felnőttek. A húsz éven felüli újjáélesztettek meghaltak az újjáélesztés után. *Ha* egyáltalán újjáéledtek. Ez elég ritka volt.

– Nincs igazuk – mondta egy tanár, amikor egyszer megkérdeztem, hogy miért lőnek a felnőttekre. – A srácoknak sincs ki a négy kerekük, de a felnőtteknek... nincs igazuk.

Még messziről is láttam, hogy az újoncok közül néhányan reszketnek. Eltérő korúak voltak: tizenegy-tizenkét évestől

kezdve egészen a már idősebb tinédzserekig, de mindenkiből ugyanúgy áradt a rettegés. Még egy hónap sem telt el azóta, hogy újjáéledtek, és a legtöbbjüknek sokkal hosszabb időre volt szükségük ahhoz, hogy el tudják fogadni azt, ami velük történt. Néhány hétig a lakhelyük kórházában, egy gyűjtőlétesítményben helyezték el őket, amíg a HIRC ki nem jelölt számukra egy várost. Mi továbbra is öregeztünk, akárcsak az igazi emberek, így a tizenegy év alatti újjáélesztetteket addig tartották ott, amíg el nem érték azt a kort, amikor már hasznukat lehetett venni.

Nekem csak egy pár napot kellett eltöltenem a gyűjtőlétesítményben, de ez volt az újjáéledés egyik legrosszabb része. Maga az épület, ahol őriztek bennünket, nem volt olyan rossz – annak volt a kisebb változata, amelyben most lakom, de állandó volt a mindent felemésztő rettegés. Mindannyian tudtuk, hogy jó eséllyel újjáéledünk, ha meghalunk (ez a nyomorvedekben szinte biztos volt), de mégis borzalmas volt a valóság. Legalábbis először. Ahogy elmúlt a sokk, és túlestem a kiképzésen, rájöttem, hogy sokkal jobb újjáélesztettnek lennem, mint embernek.

Maga az újjáéledés tulajdonképpen a KDH vírussal szembeni eltérő reakció volt. A legtöbb embert megölte a KDH vírus, de egyesek – a fiatalok és erősek – esetében máshogy viselkedett. Azok is újjá tudtak éledni, akik nem a KDH vírus miatt haltak meg, ha életük során már legalább egyszer érintkezésbe kerültek vele. Ez halál után újjáélesztette a testet, ami azután erősebb lett, és nagyobb energiával bírt.

De ugyanakkor hidegebbé is vált, érzelemmentessé. Egy gonosz másolata annak, amik valaha voltunk, mondták az emberek. Sokan inkább meghalnának, minthogy azon „szerecsésék” közé tartozzanak, akik újjáéledtek.

Az örök megparancsolták az újoncoknak, hogy üljenek le. Mindannyian gyorsan így is tettek, mert már tudomásukra hozták, hogy aki nem engedelmeskedik, az golyót kap a fejébe.

A legtöbb ör ki is ment, sietősen vágva be maga mögött az ajtót. Még a mi edzett őreink sem szerették, ha egyszerre ennyi újjáélesztett van a közelükben.

Rögtön kitört a nevetés, és elkezdődött a tülekedés, én viszont folytattam a reggelizést. Csak egyetlen újonc érdekelt: az, akit én fogok kiképezni. De a párokat majd csak holnap alakítják ki. A Kilencvenesek szerették rögtön betörni az újonnan érkezettek. Figyelembe véve, hogy milyen gyorsan gyógyulunk, semmi kifogásom nem volt az ellen, hogy egy kicsit megruházzák őket. Akár már most is nekiláthatunk, hogy megeddzük az újoncokat.

A Kilencvenesek ma a szokásosnál is féktelenebbek voltak. Az utolsó darab szalonnát is a számba toltam, miközben egyre idegesítőbbé vált az ordítozás. A szemetes tetejére ejtettem a tálcámat, és a kijárat felé indultam.

Valami színes villant a fehér padlón, és csikorogva állt meg a lábamnál. Egy újonc volt az, aki úgy száguldott végig a sima padlólapon, mint valami játék. Épp, hogy nem léptem a fejére.

Az orrából vér szivárgott, és az egyik szeménél felhorzsolódott a bőr. Hosszú, nyurga lábai szétterültek a padlón, vékony, fehér pólója pedig egy alultáplált testhez tapadt, ami valaha egy emberé volt.

Tövíg lenyírt fekete hajának színe a szeméhez volt hasonló, ami olyan sötét volt, hogy nem láttam a szembogarát. Korábban valószínűleg barna lehetett. A barna szem egyfajta

aranyszínű ragyogást vesz fel a halál beállta után, de nekem tetszett ez a feketeség. Éles ellentétben állt a menza fehérségével, és a többi újjáélesztett szemének ragyogásával.

Most, hogy előttem hevert, senki sem jött hozzá közel, de valaki elordította magát: – Huszonkettes! – és felröhögött.

Huszonkettes? Nem lehet ez a száma! Évek óta nem láttam senkit se negyven alatt. Azaz, volt tavaly egy harminchetes, de az a nő egy hónapon belül meghalt.

Csizmámmal megböktem a karját, hogy lássam a vonalkódját. Callum Reyes. Huszonkettes.

Összevontam a szemöldökömet. Csak huszonkét percig volt halott, és utána újjáéledt. Gyakorlatilag még mindig ember volt. Pillantásom visszasiklott az arcára, láttam, hogy a szája mosolyra húzódik. Miért mosolyog? Nem ez tűnt a legmegfelelőbb alkalomnak a mosolygásra.

– Szia! – mondta, miközben a könyökére támaszkodott. – Úgy tűnik, hogy ezek Huszonkettesnek neveznek.

– Ez a számod – feleltem.

Még szélesebben mosolygott. Szerettem volna szólni neki, hogy fejezze be.

– Tudom. És a tied?

Felhúztam a ruhám ujját, hogy megmutassam neki a 178-as számomat. Elkerekedett a szeme, engem pedig előntött az elégedettség, amikor kezdett leolvadni a vigyora.

– Te vagy az Egyhetvennyolcas? – kérdezte, miután talpra ugrott.

Még az emberek is hallottak rólam.

– Igen – feleltem.

– Komolyan? – Gyorsan rám villantotta a tekintetét. Ismét mosolygott.

Rosszallóan néztem rá a kétkedése miatt, ő pedig elnevette magát.

– Bocsánat. Azt hittem, hogy te... Nem is tudom. Hogy nagyobb vagy.

– Nem tudom szabályozni a magasságomat – mondtam, és próbáltam kihúzni magam, hogy néhány centivel magasabb legyek. Nem mintha segített volna. Felém tornyosult, így fel kellett emelnem az államot, hogy a szemébe nézzek.

Felnevetett, bár fogalmam sem volt, hogy miért. Vicces a magasságom? A nevetése harsány volt, őszinte, és visszhangzott tőle az elcsendesedett kantin. Pedig nem illett ide az a nevetés. Ő sem illett ide az igazi örömtől kerekedő, telt ajkával.

Kikerültem, hogy elmenjek, de ő elkapta a karomat. Néhány újjáélesztett levegőért kapkodott. Engem senki sem szokott megérinteni. Evert leszámítva még a közelemben sem jönnek.

– Nem értettem a nevedet – mondta, és kitekerte a karomat, hogy lássa. Tudomást sem vett arról, hogy milyen furcsa az, amit csinál. – Wren – olvasta le, és elengedett. – Én Callum vagyok. Örülök, hogy találkoztunk.

Rosszallóan néztem vissza rá a vállam fölött, miközben az ajtó felé mentem. Nem tudtam, hogy milyen volt vele találkozni, de én nem az *örülök* szót választottam volna.

Az újoncok napját szerettem a legjobban. Később aznap reggel, amikor a többi kiképzővel a tornaterem felé mentem, mellkasom hullámozott az izgalomtól. Majdnem el is mosolyodtam.

De csak majdnem.

Az újoncok a fényes fapadlón ültek a nagy terem közepén, mellettük számos fekete tornaszőnyeg. Felénk fordultak, arcukon feszült félelem tükröződött. Úgy tűnt, hogy még egyikük se hányt.

– Ne nézzetek rájuk! – vakkantotta Manny Egytizenkilences. Az ő feladata volt, hogy az első néhány napban hajcsárként terelje az újoncokat. Én még itt sem voltam, de ő már ezt csinálta, és rájöttem, hogy azért, mert emésztette a keserűség: csak egy percen múltott, hogy nem lett kiképző.

Minden újonc Mannyre figyelt, kivéve Huszonkettőt, aki rám villantotta azt a furcsa mosolyát.

A HIRC orvosai is felsorakoztak Manny háta mögött a falnál, kezükben csipeszes írótablákkal, meg valami gép is volt náluk, de lövésem sem volt, hogy mi lehet az. Ma négyen voltak: három férfi és egy nő, a szokásos fehér köpenyben. Az orvosok és a tudósok mindig eljöttek megszemlélni az újoncokat. Később majd elviszik őket az orvosi szintre, ahol beható vizsgálatokat végeznek rajtuk.

– Isten hozott benneteket Rosában! – közölte Manny keresztbefont karral, és összevont szemöldökkel, mint aki próbál félelmetesnek tűnni. Engem aztán nem tudott átverni. Sem most, sem pedig akkor, amikor még tizenkét éves újonc voltam.

– A kiképzőtök majd holnap fog kiválasztani benneteket. Ma csak megnéznék benneteket – folytatta Manny. Hangja visszhangzott a tornateremben. Ez egy hatalmas, üres terem volt, aminek ütött-kopott fehér falait már sokszor szennyezte be vér.

Manny elkezdte felsorolni a számaikat, és a kedvünkért rájuk is mutatott. A legmagasabb számú az Egyhuszonegyes

volt, egy jókötésű, korosabb tinédzser, aki valószínűleg már emberként is elég félelmetes lehetett.

A HIRC igencsak áhítozott a magasabb számokra. Legfőképp rám. A testemnek a többiekhez képest több ideje volt arra, hogy alkalmazkodjon a változáshoz, így gyorsabban regenerálódtam és gyógyultam, mint bárki más a létesítményben. Az újjáélesztésre csak azután kerül sor, hogy az összes testfunkció leállt. Akkor kezdődhet a folyamat, ha már semmi sem működik – sem az agy, sem a szív, sem pedig a tüdő. Korábban úgy hallottam, hogy „pihenés”-nek nevezik azokat a perceket, amíg valaki halott. Ezen idő alatt a test újjáalakul és felfrissül, felkészül arra, ami majd következik. Minél tovább tart a pihenés, annál jobban sikerül az újjáélesztés.

Ma sem volt másképp. Manny párba állította az újoncokat, és megparancsolta nekik, hogy essenek egymásnak, így megmutathatták, mit tudnak. Egyhuszonegy hamar belejött a harcba, a társa néhány perc múlva már tiszta vér volt.

Callum Huszonkettes több időt töltött a padlón, mint az alacsonyabb és fiatalabb társa előtt állva. Ügyetlen volt, hosszú végtagjai mindenfelé mentek, csak arra nem, amerre akarta. Úgy mozgott, mint egy ember – mintha nem is élesztették volna újjá. Az alacsonyabb számúak nem gyógyultak olyan gyorsan, és túl sok emberi érzés maradt bennük.

Amikor az emberek először tértek vissza a halálból, akkor mindig „csodáról” beszéltek. Az újjáélesztettek jelentették a gyógymódot arra a vírusra, ami a lakosság nagy részét kiirtotta. Ők ugyanis erősebbek voltak, gyorsabbak és majdnem elpusztíthatatlanok.

De ahogy kiderült, hogy az újjáélesztett korántsem azonos azzal, akit valaha ismertek, hanem annak csak egy hideg,

megváltozott klónja. Már szörnyeknek neveztek bennünket. Az emberek kirekesztették az újjáélesztetteket, kitiltották őket az otthonaikból, majd végül úgy döntöttek, hogy csak egyvalamit tehetnek: végeznek az összessel.

Az újjáélesztettek bosszút álltak, de alumaradtak a túlerővel szemben, és elvesztették a háborút. Most pedig rabszolgák vagyunk. Az Újjáélesztés-projekt majdnem húsz évvel ezelőtt kezdődött, néhány évvel azután, hogy véget ért a háború. A HIRC felismerte, hogy sokkal hasznosabb munkára fogni bennünket, mint egyszerűen kivégezni mindenkit, aki feléledt. Mi nem betegszünk meg, kevesebb ételre és vízre van szükségünk a túléléshez, mint az embereknek, és nagyobb a fájdalomküszöbünk. Lehet, hogy szörnyetegek vagyunk, de még mindig erősebbek és gyorsabbak, mint bármelyik, emberekből álló hadsereg. Legalábbis a legtöbben közülünk. Az alacsonyabb számúak esetén volt a legnagyobb esélye annak, hogy kint a terepen meghalnak, így a kiképzésük csak időpocséklás volt. Én mindig a legmagasabb számot választottam ki.

– Hat hónapot adok a Huszonkettesnek – mondta melletttem Ross Egynegyvenkilenc. Nem volt túl bőbeszédű, de szerintem ugyanúgy élvezte a kiképzést, mint én. Izgalmas volt a lehetőség, hogy egy rémült, haszontalan újjáélesztettből valami sokkal jobbat hozhat ki az ember.

– Hármat – ellenkezett vele Hugo.

– Csodálatos – mormogta Lissy az orra alatt. A kiképzők között egyhúszonhetesként ő számított a legalacsonyabb rangúnak, így csak utolsóként válogathatott az újoncok között. Az ő gondja lesz majd a Huszonkettes.

– Nem nyesnék le az összes újoncod fejét, ha esetleg jobban kiképeznéd őket – jelentette ki Hugo. Két évvel ezelőtt én

képeztem ki, és épp most fejezte be az első évét kiképzőként. Ami az újoncai túlélési idejét illeti, már most remek eredményeket mondhatott magáénak.

– Csak egynek nyesték le – mondta Lissy, kezét a fejről lelógó, kusza tincsekhez szorítva.

– A többieket lelőtték – mondtam. – És Negyvenötös pedig kést kapott a fejébe.

– A Negyvenötös reménytelen volt – köpte Lissy a szavakat. A padlót bámulta, nagy valószínűséggel azért, mert nem volt mersze rám nézni.

– Százhetvennyolcas! – kiáltotta Manny, és intett, hogy menjek oda.

Átvágtam a tornatermen, be az újoncok alkotta kör közepébe. A legtöbben kerülték a tekintetemet.

– Ki jelentkezik önként? – kérdezte Manny.

A Huszonkettes karja felemelkedett. Csak az övé. Kétlem, hogy önként jelentkezett volna, ha tudja, mi következik.

– Felállni! – mondta Manny.

A Huszonkettes, arcán a tudatlanságából eredő mosolylyal, talpra ugrott.

– Öt-tíz perc alatt forr majd össze az eltört csontod, a saját gyógyulási idődtől függően – mondta Manny. Felém bólintott.

Megragadtam Huszonkettes karját, a háta mögé csavartam, és egy gyors mozdulattal eltörtem. Ő felordított, majd elrántotta és a mellkasához szorítva dédelgette a karját. Az újoncok tágra nyílt szemmel bámultak rám, tekintetükben rémülettel vegyült elragadtatás tükröződött.

– Próbáld megütni! – közölte Manny.

Huszonkettes felnézett rá, arcán szétáradt a fájdalom. – Hogy mi?

– Üsd meg! – ismételte meg Manny.

Huszonkettes tétován egyet lépett felém. Gyengén felém lendítette a karját, én pedig hátradőltem, hogy elkerüljem az ütést. Fájdalmában kétrét görnyedt, torkából halk nyöszörgés tört elő.

– Nem vagytok legyőzhetetlenek – mondta Manny. – Nem érdekel, hogy emberként mit hallottatok. Érzitek a fájdalmat, meg is sérülhettek. Kint, a terepen pedig túl hosszú az az öt-tíz perc, amíg cselekvésképtelenek vagytok. Intett a többi kiképzőnek, az újoncok arca pedig megnyúlt, amikor rádöbbenetek, hogy mi következik.

Visszhangzottak a recsenések a tornateremben, miközben a kiképzők egyenként eltörték a kezüket.

Sosem szerettem igazán ezt a feladatot. Túl sok üvöltéssel jár.

Az egésznek az a lényege, hogy meg kell tanulni félrelökni, és legyőzni a fájdalmat. Minden eltört csont ugyanúgy fáj, mint az előző, csak annyi a különbség, hogy egy újjáélesztett mennyire tanulta meg feldolgozni ezt az érzést. Egy ember a földön fekvéskor szokott zokogni. Egy újjáélesztett viszont nem vesz tudomást a fájdalomról.

Lenéztem Huszonkettesre, aki a földre rogyott, arca pedig eltorzult a kintől. Felnézett rám, azt hittem, hogy kiabálni fog. Általában kiabálni szoktak velem, miután eltörtem a karjukat.

– Mást ugye nem fogsz eltörni? – kérdezte.

– Nem. Most nem.

– Á, szóval akkor majd később? Csodás! Már alig várom. Összerándult az arca, amikor lenézett a karjára.

Manny a kiképzőket visszaküldte a falhoz, és intett az újoncoknak, hogy menjenek oda hozzá.

– Fel kellene állnod – mondtam Huszonkettesnek.

Manny átható pillantásával mit sem törődve lassan lábra állt, és összevont szemöldökkel nézett rám.

– Akkor most a lábam következik? – kérdezte. – Legközelebb esetleg figyelmeztetnél előtte? Csak annyi, hogy: Figyelj, készülj, mert mindjárt pusztá kézzel töröm el a csontodat.

Az egyik kiképző horkantott mögöttem, Manny pedig türelmetlenül csettintett. – Gyere ide Huszonkettes, és ülj le. Halkan!

Én is visszamentem a kiképzőkhöz, közben gyors pillantást vetettem Huszonkettesre, aki épp lehuppant a körbe. Még mindig engem nézett, és szikrázott a szeme. Gyorsan elkaptam a tekintetemet. Milyen furcsa egy újonc.

HARMADIK FEJEZET

AMIKOR LEVETTEM EGY TÁLCÁT AZ EBÉDHEZ, ISMÉT ODAPIL-
lantottam a sor végére. Ott volt a Huszonkettes is, és azt néz-
te, ki van a menzán. A tekintete megállapodott rajtam, én pe-
dig gyorsan elfordultam, amikor integetni kezdett.

A pult mögött álló nőre összpontosítottam a figyelme-
met, aki épp a steaket lökte a tálcámra. Hárman álltak az
üvegpult mögött, két nő és egy férfi. Valaha újjáélesztettek is
voltak a HIRC kiszolgálószemélyzetének tagjai között, de az
emberek egyre nyugtalanabbakká váltak a munkalehetőségek
hiánya miatt, így a HIRC néhány új munkalehetőséget hozott
létre, hogy megnyugodjanak a kedélyek. De általában nem
ugrottak ki a bőrükből örömeikben, amikor az újjáélesztette-
ket kellett kiszolgálniuk.

Hagytam, hogy telepakolják a tálcámat, majd keresztülvágtam a menzán, hogy leüljek a szokásos helyemre, Hugó mellé. A kiválóan elkészített steakbe szúrtam a villámat, és gyorsan a számba toltam egy falatot. A HIRC azzal etette a szülőket, hogy nálunk mennyivel jobb helyük van a gyerekeknek (nem mintha a szülőknek sok választásuk lett volna). Azt mondták, hogy majd hasznosak leszünk. Valami olyasmi lehet részünk, ami emlékeztet az életre. Azt nem tudom, hogy jobb helyünk volt-e, de az kétségtelen, hogy jobban etünk. Egy újjáélesztett ugyan kevesebb ételen is elélt, de akkor nyújtottuk a legjobb teljesítményt, ha rendszeresen, tisztességesen kaptunk enni. Ha megvonták tőlünk az ételmet, akkor legyengültünk, és haszontalanokká váltunk, akárcsak az emberek.

– Leülhettek ide?

Fölnéztem, és láttam, hogy a Huszonkettes áll előttem egy tálcával a kezében. A fehér pólója vérfoltos volt, valószínűleg az egyik Kilencvenes ismét megpróbálta betörni. Ez eltart még néhány napig, amíg az örök meg nem unják a csetepatét.

– Ott vannak a hatvanasok és az az alattiak – mondtam, és Ever asztalára mutattam. Beszélgettek, nevetgéltek, az egyik fiú pedig vadul gesztikulált a karjával.

A Huszonkettes visszanezett rájuk. – Ez szabály?

Egy pillanatra elgondolkodtam. Hogy az-e? Nem, mi magunk vezettük be. – Nem – feleltem.

– Akkor leülhettek ide?

Semmi olyan nem jutott az eszembe, amivel megindokolhattam volna, hogy miért ne, de még mindig nem tartottam jó ötletnek.

– Oké – mondtam kissé tétován.

Lehuppant a szemben lévő székre. Az Egyhuszasok közül többen is felém fordultak, az arcukon zavarodottság és bosszúság tükröződött. Marie Egyharmincöt rám sandított, majd gyorsan a Huszonkettes felé fordult. Nem vettem róla tudomást.

– Ha nem ez a szabály, akkor miért csináljátok? – mondta, és körbemutatott a menzán.

– A közelebbi számoknak több közös tulajdonságuk van – mondtam, és ismét ettem egy falatot a steakből.

– Ez hülyeség!

Rosszallóan néztem rá. Ez nem hülyeség volt, hanem az igazság.

– Nem értem, hogy befolyásolja a személyiséget az, hogy mennyi ideig volt valaki halott – mondta.

– Ez azért van, mert te Huszonkettes vagy.

Felvonta az egyik szemöldökét, mielőtt ismét az étellel kezdett volna foglalkozni. Úgy bökdöste, mintha attól félt volna, hogy ha beleharap, akkor az enivaló kiugrik a tányérból, és viszonozza a harapást. Elfintorította az orrát, mikor gyorsan a számba tettem egy nagyobb falatot.

– Jó az íze? – kérdezte. – Vicces, ahogy kinéz.

– Igen, jó.

Kétkedve nézett le az ételre. – Mi ez?

– Steak.

– Akkor marha?

– Igen. Sose ettél még húst, mi?

Az emberek nehezen jutottak hozzá bármiféle húshoz a nyomornegyedben, hacsak el nem helyezkedtek a HIRC-nél. Ők ugyanis ellenőrzésük alatt tartották a farmokat, így a vadászatok gyakran eredménytelenül végződtek. A túlzásba

vitt vadászat miatt a legtöbb állat évekkal korábban eltűnt az országból. Időnként felbukkant egy-egy nyúl vagy mókus, de én nem sűrűn láttam őket. Az újjáélesztettek jobb ételhez jutotta hozzá, mint a legtöbb ember, és ezért még jobban gyűlöltek bennünket.

– Nem – felelte a Huszonkettes. Az arckifejezése azt sugallta, hogy ezen nem is nagyon akar változtatni.

– Kóstold meg, ízleni fog.

Egy falatot a szájához emelt, és gyorsan betolta. Lassan megrágta, és egy grimasz kíséretében lenyelte. Lenézett a tányérján maradt nagy darab steakre.

– Nem is tudom. Olyan furcsa.

– Csak edd meg, és fejezd be a nyavalygást! – csattan fel Lissy néhány hellyel arrébb. Nem nagyon volt türelme az újoncokhoz. Ez alól a Huszonkettes sem volt kivétel.

Rápillantott, majd ismét engem nézett. Lissy dühösen vonta össze a szemöldökét, hogy ennyire semmibe veszik.

– Kissé zsémbes, nem? – mondta halkán a Huszonkettes.

Mindig az. Majdnem elmosolyodtam, amikor odanéztem, és láttam, hogy Lissy úgy szurkálja a húst, mintha az meg akarna szökni. Hugo őt utánozva emelte fel a kését a steakje fölé, és közben grimaszolt. Ross Egynegyvenkilenc kétszer is ráhunyorított, meg voltam győződve, hogy nála ez a mosoly.

– Mindenki azt mondja, hogy ő fog kiképezni – mondta a Huszonkettes.

Lissy felkapta a fejét, és rámutatott a késével, miközben beszélt: – Mindenki jól tudja. Így hát kussolj, és egyél!

A Huszonkettes dacos arca egyáltalán nem hasonlított azokéra, akiket eddig láttam. Nem hervadt le a mosolya, csak

gúnyos, kihívó vigyorrá alakult át. Leejtette a villáját, és hátradőlt a székében. Nem kellett mondania, hogy *jó van má'*. Nyilvánvaló volt.

Lissy belapátolta a maradék ételt, majd felugrott, és közben magában motyogott. Ahogy elviharzott, még vetett egy pillantást a Huszonkettesre.

– Remélem, hamar kinyíratod magad, és akkor nem kell sokáig elviselnem téged – morogta.

– Szerintem minden újonc esetébe ez a stratégiája – kuncogott Hugo, és nézte, ahogy Lissy félretolja az útjából az Ötvenegyest, majd kiviharzik a kijáraton.

– Az a feladata, hogy jó újjáélesztettek faragjon belőletek – mondtam, és hirtelen felémlett előttem, ahogy a Negyvenötös fejéből húzom ki a kést.

– Akkor talán neked kellene ezt csinálnod – mondta a Huszonkettes felélenkülve. – Te választasz, vagy nem?

– De. És én nem képzek ki ilyen alacsony számúakat.

– Miért nem?

– Mert nem jók.

Marie Egyharmincötös felnevetett, és a Huszonkettes csodálkozó pillantást vetett rá, majd pedig rám.

– Lehet, hogy azért, mert nem te vagy velük. És vérig vagyok sértve. – De a mosolya azt sugallta, hogy nem.

Egy villával a tányéromat bökdöstem. Lehet valami abban, amit mond. Az újoncok közül a legalacsonyabb számúaknak esélyük sem volt. Vajon ez a számuk miatt volt? Vagy Lissy volt az oka, aki úgy képezte ki őket, hogy rájuk üvöltött? Felnéztem rá, és nem tudtam, mit mondjak. Sosem gondoltam még erre.

A mosolya elhalványult, a hallgatásomat minden bizonynyal elutasításnak vette. Én nem annak szántam, de meg sem szólaltam, mivel elkezdett enni.

Ebéd után lementem a hatodik emeletre. A kiképzések között gyakran unatkoztam, ilyenkor nem tudtam mit kezdeni magammal. El sem tudtam képzelni, hogy milyen lehet alacsonyabb számú újjáélesztettnek lenni, olyannak, akit nem választottak ki kiképzőnek. Nem nagyon tudták mivel tölteni az idejüket, ugyanis a HIRC az újjáélesztettek esetében szüktelennek tartotta a szórakozás legtöbb formáját.

Belestem a fedett futópálya termébe, és láttam, hogy többen is futnak, versenyeznek vagy kergetőznek. Átmentem a szomszédos helyiségbe, a lőtérre, ami mint mindig, most is tele volt. Ez volt a legnépszerűbb időtöltés. Minden fülkéből újjáélesztettek céloztak a fal elé állított papírfigurákra. A legtöbben minden egyes alkalommal eltalálták azt a célt, amit szerettek volna – vagyis a fejet. A HIRC nem bízott ránk igazi löszert, így a lőtéren műanyag lövedékeket használtunk.

Fekete nadrágom zsebeibe sülyesztettem a kezemet, így indultam el az utolsó ajtó felé, ami a tornaterembe vezetett. Benyitottam, és végignéztam az újjáélesztettek csoportjain. Néhányan csak beszélgettek, mások pedig nem túl lelkesen próbáltak harcolni egymással, hogy ne kiabáljanak rájuk az örök.

Ever a sarokban volt, és az előtte lévő falra felragasztották az egyik lőtéri papírfigurát. Egyik lábáról a másikra ugrált, és kezében a késsel nagy komolyan az előtte lévő célt tanulmányozta. Egy magas lány állt mellette, Mindy Ötvenegyes, aki

nézte, amint a kés elrepül Ever kezéből, és megáll a falban, a papírfigura fejében.

Ever közelebb lépett az Ötvenegyeshez, és odahajolt, hogy mondjon valamit, amikor elindultam feléjük. Az újjáélesztettek valaha dartsóztak a tornateremben, de a HIRC ennek véget vetett. A késdobálás is játék volt, csak úgy tűnt, mintha gyakorolnának. Én nem vettem részt benne, de néhányan a hatvan alattiak közül jegyezték, hogy egy-egy alkalommal hány dobás találta el a fejet. Legutóbb úgy hallottam, hogy Ever benne volt a legjobb háromban.

Ever már épp készült végigsimítani az Ötvenegyes karját, de amikor meglátott, gyorsan ellépett mellőle, és a jöttömrre mosolyt varázsolt az arcára. – Helló!

– Szia! – mondtam, és az Ötvenegyesre pillantottam. Remegtek az ujjai, miközben megtörölte a szemét, én pedig azt kívántam, bárcsak ne jöttem volna ide. A hatvan alattiak érzelmeitől kényelmetlenül éreztem magam. Hátrább húzódtam, már épp készültem kimenteni magam, hogy eltűnhessek, amikor néhány lépésnyire eltávolodott tőlünk.

– Mennem kell – mondta. – Ever negyvenkét dobásnál tart.

Bólintottam, és visszafordultam Everhez, aki épp a parafa falból húzta ki a tompa kést. Felém nyújtotta, de én megráztam a fejem. Visszament a dobókörébe, és hunyorogva nézte a célpontot, miközben a kést forgatta a kezében.

– Hagyjad, hogy Callum odaüljön hozzád az ebédnél – mondta, és felvonta az egyik szemöldökét, mielőtt eldobta volna a kést. Pont a figura homlokának közepén landolt.

– Oda ül, ahová akar – feleltem, közben megjelent előttem, hogy milyen dacos pillantást vetett Lissyre.

Ever felnevetett, majd megfogta kést, és kihúzta a falból. – Ez igaz, mivel te mindig a hatvan alattiakkal eszel.

Vállat vontam. – Megkérdezte, én pedig semmi jó indokot nem tudtam kitalálni, hogy nemet mondjak neki.

Ismét felnevetett, és elfoglalta a helyét néhány méterrel a kartonfigura előtt. – Hát ja. Felélénkült a tekintete, ahogy rám nézett: – Tetszik neked?

– Nem.

– Miért nem? Helyes fiú.

– Itt mindenki az.

Ez igaz volt, bizonyos szempontból minden újjáélesztett vonzó volt. A halál után, amikor a vírus kifejtette a hatását, és a test újjáéledt, akkor a bőr tisztább lett, a test jobb állapotba került, a szem pedig elkezdett ragyogni. Olyan volt, mintha egy csipetnyi elmebajjal párosult volna ez a vonzó külső.

Bár az én esetemben elég bőkezűen mérték azt a csipetnyit.

Ever úgy nézett rám, mintha egy aranyos kiskutya lennék, aki csak azért kóborolt oda, hogy törődjenek vele. Sosem szerettem ezt a pillantását. – Nincs azzal semmi baj, ha úgy gondolod, hogy helyes – mondta. – Ez természetes.

Neki természetes. Nekem nincsenek olyan érzéseim. Egyszerűen nem léteznek.

Vállat vontam, közben kerültem a tekintetét. Gyakran nagyon szomorúnak tűnt, amikor azt mondtam neki, hogy nekem nincsenek olyan érzelmeim, mit neki. Rájöttem, hogy jobb, ha inkább semmit sem mondok.

Elfordult, és egyik lábáról a másikra helyezte a súlyát, majd kifújta a levegőt, és nekikészült, hogy ismét eldobja

a kést. Megmerevedett, ahogy a célpontra koncentrált, a kést már kiegyensúlyozta a levegőben, és az készen állt a dobásra. Ahogy elrepült a kés, az egyik csizmája a földön maradt, a teste pedig előrelendült az erőfeszítéstől. Elmosolyodott, amikor a kés megállt a falban.

Amíg néztem, többször is eldobta a kést, amíg el nem érte az ötven találatot. Megfordult, és rám nézett.

– Miről beszélgettetek? – kérdezte. – Láttam, hogy ez a bátor ember megpróbált társalogni veled.

A szám szélén mosoly jelent meg. – Leginkább az ételről. Még sosem evett húst.

– Aha.

– És megkért, hogy képezem ki.

Ever felhorkantott, miközben elfordult. – Szegény srác. Nem tudlak elképzelni, ahogy egy Huszonkettest képez ki. Valószínűleg kettétörnéd azt a srácot.

Bólintottam, miközben néztem, ahogy a kés ismét a levegőt szeli. Ever csak ötvenhatos volt, és jó újjáélesztettnek számított. Vagy legalábbis megfelelőnek. Már négy éve sikerült életben tartania magát azzal, hogy követte a parancsokat, és teljesítette a küldetéseket.

– Ki képzett ki? – kérdeztem. Újonc korában nem sok figyelmet szenteltem Evernek, pedig ugyanabban a szobában laktunk. Majdnem egy évvel utánam jött a HIRC-be, és én akkor még nem voltam kiképző.

– Marcus Egyharmincas – mondta.

Bólintottam. Halványan emlékeztem rá. Több éve már hogy meghalt, kint a terepen.

– Újoncként a csoportomban nekem volt a legalacsonyabb számom, így hát én jutottam neki. – Vállat vont. – Bár

ő azért jó volt. Hála istennek Lissy akkor még nem volt itt. Valószínűleg már az első héten meghaltam volna.

Lissy sok újonca gond nélkül végigcsinálta a kiképzést, de egy rossz sorozatnak köszönhetően az újoncok gyilkosaként híresült el. Talán megérdemelten. Lehet, hogy a Huszonkettes lesz a balszerencséjének következő áldozata.

Felnéztem Everre, ahogy ismét a falba vágta a kését.

– Mennyi? – kérdezte.

– Ötvenkettő.

– Hú, az anyját!

Nem tudtam megállni, hogy el ne mosolyodjak, miközben a célpontra vigyorgott. Lehet, hogy nem minden hatvan alatti volt reménytelen eset.

NEGYEDIK FEJEZET

MÁSNAP KORA REGGEL MANNY BEVEZETTE AZ ÚJONCOKAT a tornaterembe a kiválasztásra. Egyenes sorban mentek utána, az arcuk megfeszült a félelemtől és a kimerültségtől.

Néhány köpenybe bújt orvos követte őket. Ma is folytatják majd a tesztek és a röntgenvizsgálatokat, ami szintén hozzájárult az újoncok kimerültségéhez. Emlékszem, hogy egy meredek lejtővé alakított futópádon kellett szaladnom, miközben mindenféle szerkentyűk voltak rám kötve. A doktorok addig növelték a sebességet, amíg le nem estem.

A kiképzők mögött csoportokban álltak az újjáélesztettek, és kíváncsian várták, hogy melyik újonc kihez kerül. Ever tőlem balra állt a sarokban, számos hatvan alatti társaságában. Nekidőlt a falnak, miközben nézte az előttünk felsorakozó újoncokat.

Megfordultam, és a tekintetem rögtön Huszonkettesen állapotodott meg. Ő Lissyt figyelte, de amikor észrevette, hogy nézem, az arca mosolyra derült, majd lebiggyesztette az ajkát.

Kérlek formázta a szájával.

A könyörgéssel nálam semmit sem lehetett elérni. A célszemélyek is mindig rimázkodtak. „Kérlek, ne vigyél el” vagy „Kérlek, ne érij hozzám” vagy „Kérlek, ne ölj meg”. Nálam semmit sem értek el vele.

Másrészt viszont az a mosoly... Majdnem hagytam, hogy az én arcomra is kiüljön.

Nem. Ez nevetséges. Nem hagyhatom, hogy ez a furcsán mosolygó fiú rávegyen valami hülyeségre. Én voltam a legjobb kiképző, csak a legjobbakat fogadtam el az újoncok közül.

Lehet, hogy azért ők a legjobbak, mert te teszed őket azzá.
Tegnap este óta ez járt a fejemben.

Hatalmas dörrenéssel feltárult az ajtó, és a tornateremben mindenki elcsendesedett, amikor átsétált a helyiségen Mayer parancsnok, a HIRC öt létesítményének vezetője. Megáll az egészségügyisek mellett, és összefonta a karját a tisztességesen domborodó pocakján. Mayer parancsok legtöbbször a Rosában tartózkodott, amely az öt létesítmény közül a legnagyobb volt, és gyakran megjelent, hogy megvizsgálja az újoncokat. Figyelte őket a hat hét során, hogy kiszúrja a jókat, és eltávolítsa azokat, akikkel gond lehet.

– Egyhetvennyolcas – szólalt meg Manny.

Egyhuszzonegyesre néztem, aki bólintott. Ő már tudta, hogy öt fogom választani. A többi újjáélesztett elmondta neki.

Majd Huszonkettesre néztem. Mennyi ideje lenne Lissyvel? Néhány hét múlva már terepen lennének, és Lissy eddigi eredményeit figyelembe véve két hónapon belül halott lenne.

Sötét szeme rabul ejtette a tekintetemet. Nem sokan néztek a szemembe. Az emberek egyáltalán nem akartak rám nézni, az újjáélesztettek pedig félték, vagy valamiért magasabb rendűnek tartottak engem.

És az a mosoly. Itt nagyon különösnek hatott. Az újoncok nem mosolyogva jönnek ide, hanem rémülten és szájalmasan.

Az biztos, hogy nagyon furcsa ez a srác.

– Egyhetvennyolcas – ismételte meg Manny, és várakozóan nézett rám.

– Huszonkettes. – Kimondtam, még mielőtt meggondolhattam volna magam. Vigyor ült ki az arcára.

A kiképzők döbbenten néztek végig a soron. Lissynek máris jobb lett a hangulata.

– Huszonkettes? – ismételte meg Manny. – Callum?

– Igen – erősítettem meg. Lopva a tornaterem túlsó felébe néztem, ahogy Mayer parancsnok dörzsölgette az állát, és szinte csalódottan grimaszolt a szájával. Azt gondoltam, hogy talán tiltakozni kezd, egy magasabb számút választat velem, de továbbra is hallgatott.

– Jól van – mondta Manny. – Egyötvenes?

Hugo kinyitotta a száját, majd be is csukta, és rosszállóan fordult felém: – Biztos vagy benne?

Huszonkettes felnevetett, Manny pedig leintette, hogy maradjon csendben.

Nem. – Igen – feleltem.

– Én... akkor Egyhuszonegyes – mondta Hugo, és úgy nézett rám, mintha azt várná, hogy tiltakozzam.

De nem tettem. Csak álltam ott, miközben a többi kiképző kiválasztotta az újoncait, majd szétszéledtek, hogy elkezdjék megbeszélni magát a folyamatot. A döntésemtől kábán

csak vártam, amíg zsebre dugott kézzel oda nem ballagott hozzám a fekete nadrágos Huszonkettes.

– Szóval mégis kedvelsz – mondta.

Rosszallóan néztem rá. Ez nem igaz. Kíváncsi voltam rá. Érdekelte. Hogy tetszett volna? Azért az túlzás.

–Vagy az is lehet, hogy nem – mondta nevetve.

– Elgondolkoztam azon, amit mondtál: hogy nem kerülnek hozzám az alacsonyabb számúak.

– Aha. Szóval akkor nem miattam.

Rám mosolygott, és úgy éreztem, hogy egy szót sem hisz el abból, ami épp az imént hagyta el a számat. Kényelmetlenül álltam egyik lábamról a másikra. Szerettem volna idegesen babrálni valamit, pedig nem volt szokásom.

– Jó futó vagy? – kérdeztem gyorsan.

– Nem mondhatnám.

Felsőhajtottam. – Minden reggel hétkor találkozunk a fedett futópályánál.

– Oké.

– Próbáld meg nem üvöltöni, amikor eltöröm a csontjaidat. Engem ugyanis zavar. Sírhatsz, ha akarsz, azzal nincs gond.

Kitört belőle a nevetés. Nekem nem tűnt viccesnek az, amit mondtam.

– Értettem – mondta, és sikertelenül próbálta palástolni a vigyorát. – Akkor a sírás oké, az üvöltés nem.

– Volt már valaha fegyver a kezében?

– Nem.

– Mihez értesz?

– A műszaki dolgokhoz.

– A műszaki dolgokhoz? – ismételt meg, miközben zavartan ráncoltan a homlokomat. – A nyomornegyedben hol láttál te számítógépet?

– Én nem nyomornegyedből származom. – Halkabbra fogta a hangját, amikor ezt mondta.

Pislogtam egyet. – Te a *ricóból* jöttél?

Alig hallhatóan elnevette magát. – Senki sem hívja így. Egyszerűen csak Austin a neve.

Senki nem hívja így, aki a *ricóból* származik. A nyomornegyedben mi ezt a gazdagot jelentő spanyol szót használtuk, amikor a város tehetősebb részére utaltunk.

Gyorsan körbenéztem a tornateremben. Voltak újjáélesztettek, akik a *ricóból* származtak, de alig néhányan. Én még sosem képeztem ki egyet sem közülük. Az legutóbbi újoncom, Marie Egyharmincöt, Richards utcáin élt, és ettől keményebb volt. A nyomornegyed jobb, erősebb újjáélesztetteket adott. Huszonkettes kétszeres szívás volt. Nem biztos, hogy kiválasztottam volna, ha ezt tudom.

– Hogy haltál meg? – kérdeztem.

– A KDH-tól.

– Az hittem, hogy már kiirtották ezt a vírust a város vagyosabb negyedeiben – mondtam.

– Közel járnak hozzá. Én egy vagyok a néhány szerencsés közül.

Grimaszt vágtam. Csúnya véget ért az, akit a KDH pusztított el. A vírust a járvány epicentrumául szolgáló város alapján nevezték el: Kill Devil Hills, Észak-Karolina. A gyerekek légzőszerveit megtámadó vírus egy változata volt, és a legtöbb emberrel néhány nap alatt végzett.

– Nem tellett nekik gyógyszerre, így elvittek egy kórházba a nyomornegyedben – folytatta.

– Ez nagy hülyeség volt. Mindenki tudta, hogy a nyomornegyedben tombol a KDH. Ott senkit sem kezeltek ki belőle.

– Hát igen, de nagyon elkeseredettek voltak. És nem tudták, hogy...

– A nyomornegyedben csak azért mennek az emberek a kórházba, hogy meghaljanak, és ne legyen velük több gond.

– Igen. Te hogy haltál meg? – kérdezte.

– Lelőttek – feleltem. – Értesz még valamihez?

– Nem igazán. Várjunk csak, hány éves voltál, amikor meghaltál?

– Tizenkettő. De most nem rólam beszélgetünk.

– Ki lőne le egy tizenkét éves gyereket? – kérdezte azoknak az ártatlanságával, akik az egész életüket falak között élik le, ahol semmi rossz sem történhet.

– Most nem rólam beszélgetünk – ismételtem meg. Meg egyébként is, mi értelme lenne? Hogy is tudnám elmagyarázni, hogy milyen az élet betépett szülőkkal, mocskos viskókban, ahol állt a balhé, ha túl sokáig nem tudták magukat belőni? Egy gazdag kölyök ezt úgyse értené meg.

– Újoncok! – kiáltotta Manny, és intett nekik, hogy menjenek oda a tornaterem ajtajához, ahol állt.

– Nem most kezdjük? – kérdezte Huszonkettes.

– Nem, még további vizsgálatokon kell részt vened – mondtam, és az egészségügyisek felé intettem. – Majd holnap kezdjük el.

Felsőhajtott, és a kezével végigsimította az arcát. – Ez komoly? *További vizsgálatok?*

– Igen.

A többi újoncra nézett, akik már csatlakoztak Mannyhez.
– Jól van. Akkor majd holnap találkozunk.

– Huszonkettes! – kiabálta Manny. – Mozgás!

Intettem neki, hogy menjen, ő pedig átkocogott a tornatermen, és eltűnt az ajtón át. Az összes kiképző engem nézett kifelé menet. Hugo és Lissy megállt előttem, mind a ketten ugyanolyan zavarodottan néztek rám.

– Mi a bajod? – kérdezte Lissy. Csípőre tett kézzel állt, és összevonta a szemöldökét.

– Ez a srác más, mint a többi, vagy valami ilyesmi? – kérdezte Hugo.

Lissy csak a szemét forgatta. – Hát ja. Ő aztán tényleg más, mint a többi, Hugo.

Vállat vontam. – Lehet, hogy valamit ki tudok hozni belőle.

– Na, arra ne számíts – mormogta Lissy. Peckesen ellépdelt. Hugó ismét zavarodottan nézett rám, majd utánament.

Megfordultam, és összeakadt a pillantásom Everrel. Mosolygott, félrehajtotta a fejét, majd bólíntott, mintha azt mondaná *jó neked*.